

VÁRDA KESERŰ

Hé, öcsi, kell-e nő, kérdezi a férfi, és büszkén mutatja a kínálatot, a terhes, tizenöt körüli lányt, és a nyugdíjas korú asszonyt, akik úgy ülnek egymás mellett a padon, mintha egy fényképész állította volna be őket egy szociofotóhoz. Nem válaszolok, úgy teszek, mintha azt gondolnám, mástól kérdezte, vagy nem is hallottam volna, igen, ez még jobb, nem hallottam, és míg bedobom a pénzt az automatába, addig frappáns válaszokon gondolkodom, mert tudom, hogy ez megúszhatatlan, úgymint válaszolnom kell.

Az automata kiadja a kólát, koppan a tálcán, kiveszem, felegyenese-dem, homlokot ráncolok, rohadt gép, nem ad vissza, most nagyon boszszankodom, megfordulok, igen, meg kell fordulnom ahhoz, hogy ki tudjak menni az ajtón, azon az ajtón, amelyen bejöttem, mi a francért jöttem be, mikor láttam, hogy ezekkel van tele a váróterem, mekkora állapot vagyok. A kabátzsebembe teszem a kólát, és feltűnés nélkül körbenézek. Eddig észre sem vettem, de már látom, hogy előadás lesz, minden szempár rajtam, kiválasztottak főszereplőnek, gyerekszereplőnek, mert még fél évem van a tizennyolcig.

A közönség egy nagycsalád, a nagymama, akit az imént felkínáltak a terhes kislánnyal, a nagypapa, a sógor vagy vej vagy testvér, mert itt mindenki testvér, és a négy gyerek, akik elfoglalták és belakták a kisvárdai kisállomás minden padját, némán figyelnek, az egyetlen hang a váróteremben az italautomatából visszajáró pénz koppanása. Visszafordulok, kiveszem a pénzt, nem engedi, mintha odaragadt volna az alumínium kiadótálcához, jobbra, balra tologatom, az egyik már megvan, még kettőt kell kipecáznom, még van néhány másodpercem, ennyi csendet bír el a váróterem, meg kell szólalnom, mert ez pont az a csend, amely a párbeszédekben a tettlegesség előtt áll.

Újra elhangzik a kérdés, te süket vagy, öcsém, azt kérdeztem, hogy kell nő?

Én fejben már válaszoltam, azt mondtam, takarodj, mély, dübörgő hangon, amitől berezonáltak a padok a nagycsalád alatt, remegtek a falak, és az elém tornyosuló fickó is, de most a számmal is ki kellene mondani, valamit, mindegy, mit, megszólalni, emberhangon, nem bambán vigyorogni, azzal a hülyegyerek-mosollyal, amit próbálok kinőni, levetkőzni, amitől próbálok megszabadulni évek óta, és most az én szám önálló életre kel, az én másképp

gondolkodó szám azt mondja a fickónak, hogy ezek a hölgyek nem néznek ki kurvának.

Ezt nem én mondtam, biztos nem én, megyek össze, a férfi velem szemben nő, egyre nő, már sokkal magasabb, mint én. Megvakarja az állát, gondolkodik, és látom az arcán, ahogy megérik a szerep benne, most talál magára, már megvan a karakter, összeáll a fejében a párbeszéd és a cselekmény, és látom, megvan a dráma végkimenetele is. Közelebb lép, vállamra teszi a kezét, és mélyen a szemembe nézve megkérdezi, te azt mondtad az anyámról, hogy kurva?

Próbálok nem nyüszíteni, nem mosolyogni, nem remegni, ezeken a másodperceken múlik a jövőm, nem a felvételin, a nyelvvizsgán, a diplomámon, doktorimon, a munkahelyválasztáson, nem a párválasztás nehézségein, a családalapításon, a gyerekvállaláson.

Ez a néhány másodperc dönti el, hogy lesz életem, vagy nem, hogy most abbahagyom magam, vagy folytatom.

Lassan húzza elő a hosszú kést a nadrágjából, és a torkomhoz nyomja a hegyét. Érzem a fém szagát, a dohányszaggal kevert, rothadó fog szagát, tudom, a száján fújja ki a levegőt, azért ilyen bűdös.

Nem merek levegőt venni, a könnyemtől semmit sem látok.

Aladár, engedd már el, nem látod, milyen szerencsétlen, gyerek még ez, ne báncsad, mondja a terhes nő, és nem látom, de érzékelem, hogy feláll, idejön hozzánk, és Aladár hagyja, hogy a nő elvegye tőle a kést.

Befut a vonat, nyílik az ajtó, utasok jönnek be, Aladár elenged, mosolyog, kis buzi vagy te még, takarodjál, mondja, kimegyek a levegőre, és még akkor is zokogok, amikor elindul velem a vonat.

OLYAN SOKFÉLEKÉPPEN LEHET SZERETNI

Tényleg te vagy a legszebb, suttogta, és tátott szájjal nézte, ahogy a lány a járólapra engedi a fehér fürdőköntösét, majd belép a zuhany alá. A hófehér csempe kiemelte a bőr barna színét. Mintha egy angyal dobná le a szárnya- it, pont olyan, gondolta. Csodálatos a tested, mondta, mikor csengettek.

Leengedte a távcsövet, megtámaszkodott a bojlerben, nehogy leessen a fürdőkád pereméről, és nagyon lassan lelépett a fürdőszobaszőnyegre. Nem a magasság miatt óvatoskodott, mert az pont hatvan centiméter volt, mint minden lakótelepi fürdőkád, sokkal inkább a zokni miatt, mert az csúszik. Persze mezítláb is felállhatott volna a kád szélére, de akkor át kell törölni az egészet, mert az undorító, ha a fehér akrilon ott marad a zsiros lábnyom.

A távcsövet visszatette a helyére, elővett egy festőfóliát a szekrényből, és az előszobában szétterítette a padlón. Gyors és pontos mozdulatokkal dolgozott. Gumikesztyűt húzott, és kinyitotta az ajtót. Mire a hat zárban elfordította a kulcsot, a futár már elment, csak a csomag volt a lábtörlőn, „Érintésmentes kézbesítés” matricával a tetején.

Felemelte, nem volt nehéz, félméteres kocka doboz, pont tíz kiló. Szerette a kerek számokat, gyorsan kiszámolta, hogy ez négyzetcentiméterenként hány gramm, aztán a fólia közepére tette a csomagot. Egy picit igazított rajta, mert elsőre nem sikerült a közepét eltalálni. Kihozta a konyhából a szelektív papírkukát, a szikét, az imbuszkulcs-készletet, és a csomag mellé tette. Hiányérzete volt. Az akkus csavarhúzó, azt majdnem elfelejtette. A fejében már megvolt ez a kép, pont így, a csomag közepén, jobbra a szike, az imbusz, balra a csavarhúzó, már átgondolta, mi kell az összeszereléshez.

A szikét lassan nyomta bele a zárófóliába, és óvatosan húzta végig, a fesszes karton a vágás nyomán úgy nyílt szét, mint a bőr a preparátor-asztalon. Az apja jutott az eszébe, hányszor elmondta, mikor este végeztek a műhelyben, hogy munkát haza nem viszünk, még gondolatban sem.

A dobozból kivette az összeszerelési útmutatót, és az ábrának megfelelően kipakolta egymás mellé a tizenkét fém alkatrészt, a csavarokat és alátéteket a zacskóban hagyta.

A papírdobozt egyenlő részekre szabdalta, a csomagolópapírt szintén, és a kukába tette.

Az összeszerelés logikus volt, szinte rá sem kellett néznie az útmutatóra, így gondolatai elkalandoztak.

A lányra gondolt, aki két hónapja költözött be a szomszéd lépcsőházba, pont abba a lakásba, amelynek a fürdőszobaablakán ő belátott. A lányra, aki minden délután pontosan ötkor zuhanyozott. Csodálta a pontosságát, lenyűgözte, hogy soha egyetlen percet sem késett, mindig ötkor lépett be a fürdőszobába, mindig ugyanoda dobta a köntösét, beállt a zuhany alá, és tíz percet, se többet, se kevesebbet, pont tíz percet töltött ott.

Számtalanszor elképzelte, vajon milyen lehet ruhában. Szoknyát hord? Vagy nadrágot? Tökéletes a teste, teljesen szimmetrikus, és hibátlan. A bőrének már minden centiméterét látta, feszes és sima, a zsírsejtek is optimális méretűek. A szakmája miatt tudta, hogy a nőnemű egyedeken hol találhatóak a túltelített zsírsejtek, és ezen a lányon sehol sem talált ilyet, még a legkényesebb pontokon sem.

Egyetlen dolog volt, ami nem tetszett, amitől kirázta a hideg. Miért kell a padlóra dobni a köntöst?

Mire ideáig jutott, végzett az összeszereléssel. Ez volt az első ajándék, amit nőnek vett. Az állítható magasságú, vízálló, króm szobainas úgy állt az előszoba közepén, mint egy robot.

Gyönyörű, futurisztikus és funkcionális, mint egy nászajándék.

Gyorsan összepakolt, a fóliát és a gumikesztyűt a kukába dobta, felöltözött, és átsétált az ajándékkal a szomszéd lépcsőházba. Tudta, melyik ajtó elé kell letenni, megvolt a tömb tervrajza, becsöngetett, és elfutott, le a hetedikről, haza, gyalog fel a nyolcadikra.

Pontosan kilenc órakor lefeküdt. Annyi adrenalin volt a vérében, hogy nem tudott elaludni, ezért hajnalban bevett egy altatót, amitől végigaludta az egész napot. Már majdnem öt óra volt, amikor felébredt.

Kiugrott az ágyból, be a fürdőszobába, és felállt a kád szélére.

Először azt hitte, hogy az altató miatt lát homályosan. Aztán rájött, hogy ez nem homály, ez egy sötétítő, ez egy átláthatatlan, fehér függöny a lány fürdőszobaablakán.

Azt már csak homályosan látta, hogy a háztömb előtt valaki kivett a lomtalanításra kipakolt kupacból egy króm szobainast, és odakiáltott egy fiúnak, hogy ezt visszük, tiszta új.

Még mindig nem értette, mi történhetett.

Biztos a króm. Mert az borítja a rendet, gondolta. Lehet, hogy fehéret kellett volna rendelni.

KISDUGÓ

Azt mondja, ne csináljak semmit. Mi az, hogy semmit? Akkor mutassa meg nekem, hogy azt hogy kell. Tessék?, pislogtam. Az akkor mi? És a brunyálás? Most akkor oda sem mehetek?

Brunyálás nélkül rohadt sokáig bírom, de pislogás nélkül semeddig. Múltkor matekórán kétezerig számoltam el, addig egyet sem pislogtam. Egy segget képzeltem magam elé, hogy azt nézem, közben számoltam, kicsengettek, aztán abbahagytam.

Rá kéne gyűjtani. Mekkora buli lenne. Kisdugó rágyújtott az igazgatóiban, mekkora raj már. Na, öcsém, akkor lenne itt tisztelet. Akkor már mindenki spanoskodni akarna.

Ez érdekes, hogy cigi nélkül egy hétig is kibírom, az nem olyan, mint a pislogás. Mert azt kell.

És a gondolkodás micsoda, az nem csinálás? Mert azt mindig csinálom. Ha valaki rám néz, meg nem mondaná, hogy most is gondolkodom. Úgy teszek, mintha nem gondolkodnék, csak nézném a tablót vagy a pókot a sarokban. Benyalják simán.

Vicces, hogy ma mindenki azt kérdezi, hogy te közben nem gondolkodtál? De, pont hogy gondolkodtam, azért nem vertem agyon. Van kamera az öltözőben? Naná, hogy nincs. Simán szétverhettem volna.

Az a baj a tanárokkal, hogy azt hiszik, mindent megtehetnek. Hogy csak úgy fogdoshatják más nőjét. Azt mondja Bakos, hogy talajtorna, majd segít, közben meg letaperol minden csajt. Aztán csodálkozik, ha elborul az ember agya. Mit szólna, ha az ő csaját taperolnám? Mert van neki, egyszer hazáig követtem, valami egyetemistával kavar. Csak sasoltam, hogy milyen jó kis kéroban lakik, mondtam is, hogy majd jövőre benézünk hozzá a bátyóval.

Már egy éve figyelem a Bakost. Eddig nem bántottam, mert nem szemétkedett, meg tőlem fogdoshatja bárki csaját, kit érdekel.

De most rábaszott, mert az én csajomat taperolta. Pedig tudja, hogy együtt vagyunk, már szólt egy csomószor, hogy ne csókolózzunk a folyosón.

Erre ma megfogja a seggét. Azt mondja, véletlen, segített a szaltónál a beleállításba, bocsika. Mi van?

Óra után behívom a gádzsót az öltözőbe, hogy segítsen, tanár úr, baj van.

Bejön, kérdi, mi a baj, mondom, az, hogy fogdosod a csajomat. Bekószoltam egy jobboszal, aztán úgy hasba rúgtam, hogy tíz percig imádkozott meg öklendezett.

Legalább tudja, hogy Kisdugóval nem kell szívózni. Tesóm szokta mondani, hogy ha nincs ellenséged, nem is vagy senki.

Azt mondja az iskolaőr, ne csináljak semmit. És a levegővétel? Az mi-csoda? Az semmi?

Tesóm mondta, hogy huszonnégy perc a rekord, hogy addig bírta egy bűvár levegővétel nélkül. Azt is szoktam, a levegővisszatartást, hogy nem veszek. Pont egy percig. Milyen furcsa, hogy nem tud magától megfulladni az ember, mert ha nem akarok, akkor is veszek levegőt, pedig már próbáltam olyat is, hogy befogtam a kezemmel az orromat és a számat, de akkor is vettem levegőt.

Meddig üljek még itt? Leszarom én már ezt az egészet, ha vége a nyolcadiknak, megyek a tesómmal melózni. Gyertyázok, megkapom a részem, tiszta lóvé, abból elleszek. Ezt a köcsög Bakost fogom először kipakolni. A cipőit is elhozom. Rohadt jó cipői vannak. A csaját meg elszeretem. Hadd tudja meg, milyen a forró vér.

A Tesómnál is jobban fognak tisztelni. Tudod te, hogy én ki vagyok? Mond ez a név valamit, hogy Kisdugó? Bocsánat, gengsztermaffiavezér úr, jöjjön csak be, nem ismertem meg, jó szórakozást kívánok!

Majd elviszem a Bakos csaját is az éjszakába, bulibáró, látod, Bakosné, ez az élet, nem a tanulás meg a biciklizés.

Én nem viperával fogok járni, hanem Berettát villantok, beszóltál, öcsém, virítsd a lóvét.

Na, itt játszik a pislogás meg a levegővisszatartás. Ha célra tartasz, akkor nem pislogsz, nem veszel levegőt, mert félremegy a lövedék.